

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Duminica a 24-a după Rusalii (Învieria fiicei lui Iair)

Învierile din Noul Testament

Arhimandritul Teofil Părăian | Predici

Cuvintele Mântuitorului nostru Iisus Hristos sunt tot atât de vii și trebuie să fie tot atât de lucrătoare cum au fost în vremea când Domnul Hristos le-a rostit. I-a zis Domnul Hristos lui Iair: „Nu te teme...”, ne spune și nouă „nu te teme”, la fiecare dintre noi ne spune „nu te teme”. I-a spus lui Iair „crede numai”, adică stăruie în credință, nu te clinti din credință „și se va mântui...” Sunt cuvinte pe care ni le spune și nouă, le din Sfânta Scriptură - Noul Testament. [...]

În **Sfintele Evanghelii** ni s-au păstrat istorisirea câtorva învieri din morți, trei, și anume:

- învierea tânărului din Nain,
- învierea fiicei lui Iair și
- învierea lui Lazăr.

Iar în cartea **Faptelor Sfinților Apostoli** avem de asemenea două istorisiri de minuni ale învierii și anume:

- învierea unei tinere, Tavita, despre care citim, în Faptele Sfinților Apostoli în capitolul IX, că Sfântul Apostol Petru a înviat pe o tânără,
- învierea unui tânăr, Eutihie, minune descrisă tot în Faptele Sf. Apostoli, și pe care a făcut-o tot Sfântul Apostol Pavel (Faptele Apostolilor 20).

Este interesant de observat că **toate învierile istorisite în Sfânta Scriptură a Noului Testament, toate cele cinci, se referă la tineri** nu la oameni în vârstă. Noi, bătrânii, știm ce ne așteaptă, deși nu ne vine să credem, nu e în firea omului să creadă că moare.

Trebuie să faci fel și fel de raționamente, să ai

fel de fel de gânduri, să te silești cumva să crezi că mori pentru că nu crezi că mori, nu-ți vine să crezi că mori; asta e experiența bătrânilor.

Am început odată să întreb pe oamenii în vârstă, pe oamenii bătrâni, oameni serioși, dacă se simt mai aproape de moarte la bătrânețe decât la tinerețe și toți mi-au spus că nu se simt mai aproape de moarte la bătrânețe, decât s-au simțit la tinerețe. Ce înseamnă aceasta, iubiți credincioși? Aceasta înseamnă ceva: înseamnă că omul nu moare, că omul nu-i făcut să dispară, că omul nu-i făcut să se nimicească, ci e făcut

să dăinuiască. Bineînțeles că dacă nu avem gândul că vom muri, vom muri fără gândul acesta, numai că nu vom muri în înțelesul că s-a gătat cu noi, că acum gata, nu se mai întâmplă nimic după moarte.

Știm că se întâmplă: judecata particulară, judecata universală, răsplata pentru cele bune și pentru cele rele pe care le-am făcut în viață, și apoi răsplata cea veșnică. Acesta este, iubiți credincioși, avantajul credinței noastre. Sfântul Apostol Pavel, în Epistola I-a către Tesaloniceni zice: „Să nu vă întristați ca cei ce nu au nădejde”.

Sursa: doxologia.ro

Ce semnifică pomenirile pentru cei adormiți?

Parastasul pentru cei mutați la Domnul are două conotații. El arată, pe de o parte, **grija noastră și respectul pentru cei care ne-au fost sprijin** în această viață trecătoare, aducând totodată în fața Domnului nostru Iisus Hristos iertarea pe care o primesc prin rugăciunile de dezlegare, implorând pe Preabunul nostru Mântuitor pentru așezarea sufletelor lor „în loc cu verdeață, în loc de odihnă, de unde a fugit toată durerea,

întristarea și suspinul”.

Pe de altă parte, însă, sensul acestei rugăciuni se îndreaptă spre noi, cei care ne rugăm, întrucât „filozofia cea adevărată este gândul la moarte”, după cum spune Sfântul Vasile cel Mare. Importanța rugăciunii din timpul parastasului ne face să cugetăm mai limpede cele duhovnicești, cu precădere cele despre moartea trupului și nemurirea sufletului omenesc.[...]

Sufletele celor mutați la Domnul așteaptă de la noi rugăciunea și milostenia făcută în numele lor, ca jertfă adusă lui Dumnezeu pentru iertarea păcatelor. Din acest motiv noi aducem ofrande la biserică la rugăciunea parastasului pentru a le sfinți și pentru a le împărți celor nevoiași, zicând de fiecare dată când oferim, sintagma „de/ pentru sufletul lui (nume)”.

Codrin Constantin Iliescu | doxologia.ro

Până la Dumnezeu, te ajută sfinții

Pr. Constantin STURZU | Sursa: *doxologia.ro*

A devenit deja o tradiție ca la mijlocul lunii octombrie, la Iași, alături de trupul cel cu bună mireasmă al Sfintei Parascheva să fie aduse la Catedrala Mitropolitană și moaștele altor sfinți. Pentru mulți, un sfânt este doar un nume din calendar sau pe care-l aud la câte o slujbă. Puțini sunt sfinții despre care se cu-nosc anumite detalii, din viața sau din învățătura lor. Întâlnirea cu sfințele lor moaște stârnește în noi o sfântă curiozitate. Spre exemplu, câți dintre noi știau ceva despre Sfântul Neofit Zăvorâtul, cel ale cărui sfinte moaște sunt aduse din Cipru anul acesta? Sunt convins că cei mai mulți dintre pelerini nici măcar nu știau că există acest sfânt.

Cine nu cunoaște sfinți, se poate considera un om sărac. Cu fiecare sfânt de care auzim, a cărui viață ne devine pildă și îndemn, cu fiecare rugăciune ridicată spre cei ce pot mijloci pentru noi înaintea tronului Preasfintei Treimi, noi suntem mai câștigați, ne îmbogățim sufletul. Și în lume, cu cât ai mai multe cunoștințe, din cât mai multe domenii, cu atât cresc șansele de a-ți rezolva o problemă, de a avea la cine să apelezi – măcar pentru un sfat. Așa este și când cunoști mai mulți sfinți: cu fiecare dintre ei mai deschizi o poartă spre Împărăție, mai inițiezi un canal de comunicare cu Cerul. Asta nu exclude faptul de a fi prieten mai apropiat față de unii, de a avea evlavie mai multă față de unul sau față de altul dintre acești „casnici ai lui Dumnezeu” (Efeseni 2, 19). Nu știu cum a apărut în limba română nefericita expresie: „Până la Dumnezeu, te

Sfinții sunt adevărata măsură a omului. Atunci când noi vom invoca, la Judecată, înaintea lui Dumnezeu, diverse motive pentru care nu am lucrat la mântuirea sufletului nostru, îi vom vedea alături pe sfinți, pe aceia care, în condiții mai grele decât ale noastre, au dobândit harul sfințeniei.

mănâncă sfinții”, cu sensul că, până să ajungi la cineva mai mare în rang, trebuie să treci de subalternii care au grijă să te „vămuiască”. Ea nu are, cu siguranță, nici un fel de acoperire în plan teologic. E posibil ca punctul de plecare să fie următoarele versete dintr-o epistolă paulină: „Au nu știți că sfinții vor judeca lumea? (...) Nu știți, oare, că noi vom judeca pe îngeri? Cu cât mai mult cele lumești?” (I Corinteni 6, 2-3). Aici este însă vorba despre altceva decât despre niște furci caudine pe sub care vom fi nevoiți a trece, dacă vrem să intrăm în Rai.

Sfinții sunt adevărata măsură a omului. Atunci când noi vom invoca, la Judecată, înaintea lui Dumnezeu, diverse motive pentru care nu am lucrat la mântuirea sufletului nostru, îi vom vedea alături pe sfinți, pe aceia care, în condiții mai grele decât ale noastre, au dobândit harul sfințeniei. Dar înfățișarea înaintea sfinților, faptul că ei au un cuvânt care contează la Judecată este și o mare șansă, e un lucru dătător de nădejde. Meronii vor căuta, cu siguranță, să ne tragă în jos, să scoată în evidență toate păcatele noastre, să revendice sufletul nostru, chiar mințind. Sfinții, dimpotrivă, vor mijloci pentru noi înaintea lui Dumnezeu, spre a ne ajuta să intrăm în Împărăție.

Nu este exclus ca expresia amintită mai sus să fi avut inițial un alt sens, răstălmăcit

în timp. Spre exemplu, când cineva ți-e foarte drag – spre exemplu un bebeluș – spui că îți vine să-l mănânci! Asta arată o dragoste atât de mare pentru cineva, încât îți vine să-l primești cu totul în viața ta. O astfel de dragoste ar trebui să avem și cei care, la Sfânta Liturghie, ne împărtășim cu Sfintele Taine, când mâncăm Trupul Domnului și bem scump Sângele Său.

Am auzit odinioară pe cineva – cred că pe Părintele Cleopa Ilie – că nu poți ține mai multe icoane în chilie (sau în cameră) decât dacă de fiecare dată când intri sau când ieși te închini Mântuitorului, Maicii Domnului și fiecărui sfânt zăgrăvit pe ele. Am preferat să împlinesc cuvântul acesta, decât să mai reduc din numărul icoanelor. Așa se face că atunci când intru sau ies din cameră „salut” pe fiecare dintre acești buni prieteni cu o închinăciune și cu rugăciunea: „Sfinte (numele) roagă-te lui Dumnezeu pentru noi și pentru mine, păcătosul”. În felul acesta, deși eu nu sunt un casnic al lui Dumnezeu, ci mai degrabă fiu risipitor, i-am făcut pe sfinți casnicii mei. Și am așa, o oarecare încredințare că la Judecată, chiar dacă Domnul îmi va spune: „nu te cunosc pe tine” (cf. Matei 25, 12), cel puțin zece dintre sfinții Săi vor interveni imediat, spunând: „Doamne, dar îl cunoaștem noi! Îngăduie-i să stea aici, de dragul nostru!”.